

MR. SAITOS REJSEBIOGRAF

Af samme forfatter:

Højsangen fra Palermovej, 2020

ANNETTE
BJERGFELDT

MR. ★ ★
★ SAITO'S ★
REJSEBIOGRAF

MODTRYK

MR. SAITOS REJSEBIOGRAF
Copyright © 2023 Annette Bjergfeldt
Omslag: Alette B.
Tryk: GGP Media GmbH, Pößneck
1. udgave, 1. oplag 2023

ISBN 978-87-7007-843-6

www.modtryk.dk

Denne bog er blevet til med støtte fra Statens Kunstfond,
som forfatteren ønsker at takke.

En kærlighedshistorie i syv bølger

Første bølge

(1910-1937)

Skotøjsæsken

JEG BLEV UNDFANGET på et dansegulv i Buenos Aires i 1927. Underlægningsmusikken var Carlos Gardels tango *Valencia*, som blev en landeplage i Argentina det år. Hvis man kendte min mor, Fabiola Cordero de Dios, var der egentlig ikke noget mærkeligt i, at min tilblivelse netop ville gå sådan for sig.

Efterfølgende ville det kræve en sørejse nordpå, en afmønstring ved Nova Scotia og en særlig hovedbundsmassage at hive den information ud af hende. Men strengt taget kom det med dansegulvet ikke bag på nogen. Heller ikke på mig. Lige fra jeg var lille, vidste jeg, at Fabiola gik sine egne veje. At hun var en rævemor med mange udgange.

Fabiola var kommet til verden sytten år tidligere i 1910, et sted i San Telmo, Buenos Aires' ældste immigrantkvarter. Hun vejede kun atten hundrede gram, for fødslen var gået i gang to måneder for tidligt.

Få minutter efter at Fabiola så dagens lys, døde hendes mor i barselssengen. Den nybagte far anede ikke, hvad han skulle stille op, så i et anfald af panik lagde han sin nyfødte datter i en skotøjsæske. Æsken havde indeholdt et par håndsuede herresko i blødt kalveskind, sko, som han havde danset brudevals i året før. Han forede skotøjsæsken med klude og stirrede vantro på den spæde

skabning. Atten hundrede ekstraordinære gram var blevet bragt ind i verden, men han kunne kun tænke på den kvinde, han netop havde mistet.

Da lyden af barnegråd tog til, greb han skotøjsæsken, løb ud på gaden og stillede æsken med barnet uden for porten til Santa Magdalena Klostret. Han havde kradset nogle ord ned på en seddel, hvor han forklarede sig, men uden at efterlade sit navn. Allernæst skrev han *Perdonáame ... Tilgiv mig*. Så stak han hastigt sedlen ned mellem kludene og forsvandt ud i natten.

Næste morgen, da hanen galede, åbnede klostrets havemand porten for at gå ud med affaldet. Her så han til sin overraskelse æsken på dørtrinnet, og da han kiggede ned i den, stirrede de klarreste halvmåneøjne tilbage. Forsigtigt bar han skotøjsæsken ind i køkkenet, hvor søster Delphine tog imod. Hun satte æsken med barnet ved kakkellovnen, og i løbet af formiddagen vidste alle i klostret, at der var kommet en lille pige.

I sagens natur var der ingen af nonnerne, som havde mælk at give, og kun de færreste regnede med, at det mikroskopiske væsen i skotøjsæsken ville overleve. Men modgang avler som bekendt styrke, og pigen overraskede dem alle.

Priorinden, der kom fra Italien og var udpeget af pave Pius X, gav barnet navnet Fabiola, som betyder *lille bønne*. Da pigen ingen forældre havde, bandt nonnerne efternavnet *Cordero de Dios* omkring hende som en håbefuldst sløjfe ... *Guds lam*. Nu kunne lammet skrives i kirkebogen, og Fabiola trådte ind i rækken af de levende væsener, som Gud skal våge over.

Fordi Fabiola var så petite, troede Magdalenasøstre ikke, at pigen ville blive meget højere end ærteplanterne i urtehaven. Men geden i klostergården spædede til med mælk, og hver dag spirede Fabiola og voksede sig stærkere. Æsken var hendes udgangspunkt i verden, og den svage duft af farens kalveskindssko gjorde barnet trygt.

Nu bad priorinden om et tegn fra Jomfru Maria. Kunne klo-

stret beholde den lille pige, eller skulle hun sendes videre til en rigtig familie?

Samme aften under vesperbønnen fløj en sort ravn ind gennem klostret og satte sig øverst oppe under hvælvingerne. Længe sad raven og pudsede sine skinnende vinger, mens den årvågent holdt øje med nonnerne. Hvis priorinden havde håbet, at madonnaen ville sende en yndig misteldrossel, som kunne synge, efter at alle småfugle var gået til ro, blev hun skuffet.

Men man må tage de tegn, man får. Ravn eller ej. Priorinden besluttede, at det var Jomfru Marias ønske, at barnet skulle blive.

Og sådan voksede Fabiola op i Guds hus. Sammen med nonnerne levede hun af klostrets grøntsager, hønseæg og de søde blå druer, der voksede på skråningerne omkring de gamle bygninger. Mens spanske, russiske og italienske immigranter kæmpede om en plads i slumkvartererne, blev Fabiola indført i Jomfru Marias barmhjerlighed inden for murene. Klostrets otte tidebønner fulgte døgnets rytme og var et stykke musik i sig selv. Santa Magdalena-nonnerne kom fra hele verden, og når ikke der blev bedt og sunget, underviste de pigen i italiensk, fransk og engelsk.

Da Fabiola omsider kravlede ud af sin skotøjsæske, blev hun en sand strejfer. Priorinden havde håbet, at Guds lam ville dikke med halen og vie sit liv til Jesus i klostret, men nej. Pigebarnet havde fået nok af at være indespærret.

Som fjortenårig udviklede Fabiola sig til en mørkøjet bønne-stage med meget høje kindben. Spinkelt bygget, men med et par overraskende lange stænger, der så let som ingenting smuttede ud ad klosterporten og videre ned til Rio de la Plata-floden.

Her vrimlede det med barer, bordeller og dansesaloner. Fabiola satte sig på en bænk og faldt i staver under de violette jakarandatræer. Hun sad og nynnede, mens hun betragtede de forbipasserende og blev fanget af begivenhederne tæt på jorden.

Her åbenbares lidt af hvert. En snegl på vej til Spanien, et

ulæseligt postkort med et eksotisk frimærke og en nøgle, som nogen havde mistet ved den våde flodbred. Blev den smidt i vrede? Eller tabt i distraktion?

Undervejs fik Fabiola også samlet en del eder og forbandelser op, som nogen havde smidt i rendestenen. *Mierda, puta madre, imbécil, que boludo* og det, der var værre.

Allermest var det dog sko, der løb med opmærksomheden. I Santa Magdalena Klostret havde nonnerne blikket vendt mod himlen, mens deres sandaler var skjult under dragterne.

Nu åbnede en anden verden sig her ved floden. Fabiola blev øjeblikkets vagthund, en pige med sans for detaljerne.

Stien vrimlede med fødder. En vejrbidt gaucho red forbi på hesteryg i langskaftede ridestøvler. En hov, en klov, en pote. Hvad med de laksko ... var de faret vild? Der stod en etbenet stakkel lænet op ad et træ, og der spankulerede en kvinde med smukke ankler, hvilket Fabiola selv havde til overflod.

Her gik de dagdrømmende, de slukørede, de liderlige, de stangstive, de gangbesværede, dem med lår i skoene og selvfølgelig de nyforelskede kid på champagneben.

Fabiola opdagede, at flere vendte fødderne indad for ikke at tage yderligere plads, mens andre åbenlyst fristede med buttede skosnuder og uartige krydsremme. Hvor var skoene på vej hen, og var der et par, der tilhørte Fabiolas far et sted? Selv skulle hun i hvert fald hurtigst muligt have sine flade brune fletsko af.

Ethvert menneskes gang på jord er unik. Hvordan kommer vi frem? På hastige hæle, lette fjed eller med slæbende skridt? Eller stikker vi bare af fra det hele?

Det starter med fødderne. Det kræver selvfølgelig det rigtige fodtøj, alt efter hvor man vil hen. Balletsko, klatrestøvler eller et par store svømmefødder.

Fabiola svor, at hendes rejse skulle blive i tangosko, for fødder er skabt til at danse. Og min mors fødder kunne ikke lade være med at swinge med, når først en tone blev slået an et sted i byen.

Jo mere søstrene så op mod himlen, jo mere blev Fabiola draget af miraklerne på fortovene. Hun blev væk fra måltiderne i klosteret og sprang altergangen over. Når nonnerne kaldte på hende, lød der kun et ekko fra murene. *Fabiola ... ola ... ola ... olala!* Og Fabiola? Hun var nede ved Rio de la Plata-floden for at studere remme, hæle og snuder. Selvom nonnerne havde forberedt hende til et liv i fordybelse, var der ikke noget at gøre. *Madre mia*. Pigen var bare vild med sko.

Efter mange alvorlige samtaler og fælles bønner til Den Hellige Madonna i sidekapellet overgav priorinden sig til sidst, og i 1925 lykkedes det at finde en læreplads til Fabiola i en eksklusiv skoforretning midt i Buenos Aires.

El Palacio del Zapato lå på selveste Calle Florida. En imponerende flødeskumskage af en bygning med snoede balkoner og en koboltblå markise, der lokkede selve himlen ind i butikken. Skopaladset havde strøgets smukkeste vinduesparti og handlede med silkebetrukne stiletter og herresko i antilopeskind til en udvalgt skare. I udstillingsvinduet fandtes knapstøvler til besøg på vædeløbsbanen i Hipódromo Argentino og morgentøfler fra Etiopien i sølvbrokade som tegn på, at man ikke lavede dagens gerning. Feinschmeckere kom fra hele verden for at købe butikkens håndsnyede modeller i indfarvet kidskind. Sko, man trak på som en blød handske. Men tangoskoene, dem holdt min mor nu mest af.

Da Fabiola begyndte i forretningen, var hun lige fyldt femten. Hun startede nederst i hierarkiet og blev regnet for en langbenet enfoldig pige, som man kunne sætte til hvad som helst. Imens spankulerede ejeren, señora Yvette, rundt med perfekte negle og en højt opsat frisur med snoede fletninger. En lavendelduftende kringler, der aldrig talte direkte til Fabiola, men blot gav besked gennem de andre ansatte, der så kunne koste rundt med min mor. Fabiola opdagede snart, at señora Yvette fik sendt sko fra Europa uden om toldvæsenet, gennem kontakter, som familien havde plejet i årevis. Regeringen vendte det blinde øje til og lod leverancerne passere

frit i havnen. Til gengæld var generalerne og deres hustruer flittige gæster i El Palacio del Zapato og fik det, de pegede på. Det gjaldt især lokalet bagerst i forretningen med sortimentet for de mest excentriske kunder. Her kom de dekadente europæere og tidens celebre kunstnere med deres elskerinder. På hylderne stod de vildeste modeller, der ikke fandtes noget andet sted i verden. Kubistiske sko med påmalede øjne, gyldne fiskesnuder og gæller langs siderne.

Det særlige baglokale havde Fabiola ikke adgang til. I stedet måtte hun hente skotøjsæsker ned fra tre meter høje stiger inde i butikken. Op og ned dagen lang. Under stigerne kunne hun følge verdens fineste modeller blive båret frem som dueunger på sølvfade, assisteret af ekspedienter med fipskæg og snoede moustacher, der var højeste mode. Selvfølgelig brugte man kun skohorn i sølv og elfenben, og ikke et hår sad forkert på de ansatte.

Mindst ti gange om dagen måtte Fabiola løbe ud på bagtrappen og spurte op i lagerrummet, der lå øverst i bygningen. Her opbevarede de nye kollektionsprøver og sko, der skulle retur. Når Fabiola ikke løb op og ned ad trapperne, pudsede hun sko i lange baner.

“Om igen!” lød det, skønt skoene var så spejlblanke, at señora Yvette kunne lægge læbestift i snudernes genskin.

De ansatte anså stadig min mor for at være en dum gås. Ingen af ekspedienterne havde forstået, hvor godt et italiensk, fransk og engelsk Fabiola talte. Allermest havde ekspedienterne dog ikke fattet, at hun var flydende i kropssprog. Hun fornemmede øjeblikkeligt, hvilke sko der ville gøre kunden lykkelig, længe før de var trådt ind i forretningen.

Desværre var Fabiola for ung og uagtet til at have med selve ekspeditionen at gøre. Og det ærgrede hende, hvis man lod en pige fra balletten gå ud af butikken med et par gudesmukke støvletter, når Fabiola vidste, at netop den model ville klemme senere på dagen. Der skal være plads til en øm blå storetå, når man står lodret på nationalscenen hver aften.

*

En dag kom den verdensberømte Josephine Baker ind i forretningen. Rygtet om sangerindens optræden med bananskørt i Paris var danset i forvejen, og bag hende sås en hale af beundrere samt en chauffør fra gaden, der havde meldt sig frivilligt til at bære varerne. Ekspedienterne sværmede om Josephine som dræberbier om en crema catalana, men hun verfede dem væk og ville hellere se sig om på egen hånd i forretningen. Her fik hun øje på Fabiola, der stod øverst på stigen med en æske under armen.

“Mademoiselle. Jeg trænger til noget anderledes. De, som er så ung. Kom ned og overrask mig!” kurrede miss Baker på fransk og smed sin pels på gulvet.

Fabiola kravlede ned, skævede til señora Yvette, kastede et blik på miss Bakers fødder og tog så en beslutning. Min kommende mor styrede måltrettet mod butikkens særlige lokale, trådte over den forbudte dørtærskel og krydsede Rubicon. Her fandt hun et par femkantede sølvsandaler fra Barcelona med dobbeltremme og hæle formet som futuristiske drueklaser.

Fabiola satte sig på knæ og gav hende skoene på. Længe gik Josephine frem og tilbage i butikken og så sig i spejlet. Sølvremmene glimtede mod den brune hud, og alle holdt vejret.

“De sko er fulde af eventyr. Der er sjov og ballade fortil, og alligevel løfter svangen sig som en fuglevinge. Dem kan jeg danse i hele dagen lang og stadig være i godt humør, når jeg lægger mig på puden,” lo miss Baker.

“Oui!” svarede Fabiola, som var blevet modigere. “Den catalanske model har ikke noget imod at gå forrest, den giver de smukkeste ankler, uden at man får trætte fødder.”

“Klog pige,” nikkede Josephine.

Hun købte tre par, og chaufføren bar æskerne ud til bilen. Miss Baker samlede graciøst pelsen op, inden butiksdøren lukkede.

Den dag fik señora Yvette øje på Fabiola, og Fabiola fik sig et par ærkefjender. De andre ekspedienter måtte se sig vraget som señora Yvettes yndlingssælgere, og det er der ingen, der bryder sig om.

Nu var det min mor, der ekspederede berømthederne. Fabiola fik kunderne til at vokse flere centimeter og sendte byens velhavere af sted i smørgule satinsandaler med sommerfugleklips eller dansesko med spidse snuder. Kunderne ville have skoene på med det samme og svævede ud af forretningen på fnuglette morgenskyer.

Fabiolas skotrylleri fremkaldte altid indforståede blikke, når folk mødtes til baller, ferniseringer eller en premiere i Teatro Colón, hver især svævende på deres eventyrlige hæle. Så bredte der sig et hemmelighedsfuldt smil på deres læber: *Bliver du også ekspederet af Fabiola?*

*

Egentlig kunne jeg vælge at stoppe her, mens legen er god. Lige der, hvor Fabiola avancerer, og det hele bare kører. Hvis jeg fortsætter, vil historien tage en anden drejning. Revolutioner vil ryste kontinenterne, jeg vil komme til verden, og vores rejse nordpå vil tage sin begyndelse. Men selv ikke den stærkeste mand i cirkus kan stoppe tiden. Det gælder om at holde fast i frakkeskøderne, hvis ikke man vil falde af i svingene og gå glip af resten.

Jeg vil tage dig med op i mit vindblæste stamtræ. Men først en advarsel. Der bliver slækket på formerne, og mit sind vil komme til at vandre. Det har altid været sjovere at fare vild på saftige sidefloder end blot at holde en fast kurs. Det træk har jeg arvet fra Fabiola, og sindets strejfen bliver ikke mindre med alderen. Så er du advaret.

Tangotrin

FABIOLAS FØRSTE LØN som stjernesælger gik til et par tango-sko fra øverste hylde. *Hindbærrødt velour med krydsremme fra Madrid*. Efter lukketid tog Fabiola hindbærskoene på og styrede mod aftenens dansesaloner. Hun redte de sorte lokker, rettede på kjolen og skød sin lille barm i vejret. Balkortet fyldtes til bristepunktet, og mandehænder af enhver slags førte hende ud på dansegulvet.

Her fandtes livets grundtrin: Man startede stille og roligt med *la caminata*. Det involverede som regel et kryds på femte slag i frasen. Så fulgte nogle langsomme *ochos*, hvorefter man bevægede sig ind i en *halv giro*, der som regel endte i en *parada*.

Dansen kunne krydres med *media luna*, *halvmånen*, hvor foden gled baglæns rundt i en halvcirkel. Man varierede med pause-*rende paradass* og *sanguchitos* med tid til at se hinanden i øjnene, før parret gled videre i nye bevægelser. Den eventyrlystne kunne slutte af med en *sentada*, hvor kvinden red på mandens lår. Eller *boleoen*, opkaldt efter et indiansk fangstvåben med tre kugler i hver sin ende.

Når Fabiola skulle have pusten, tændte hun en cigaret og studerede de andre par. To fødder blev til fire, og et fnysende dyr indtog arenaen. Et dameben gled op omkring mandens knæhase og holdt

et kort øjeblik partneren fast med foden for straks igen at slippe grebet og dreje om på hælen.

Fødder blev flettet ind i hinanden eller lå i åben krig, og Fabiola lærte hurtigt de trin, der afslørede styrkeforholdet. Der var sko, som pralede, og sko, der gjorde sig kostbare, og det var let for min mor at forudsige, om et par blev sjælevenner. For det meste var der dog tale om tilfældige fødders forårsforelskelse efterfulgt af en brat opvågnen.

Efter en vermouth var Fabiola tilbage på dansegulvet. Et dobbelttrin, op på tå, feje benet tilbage og så det glidende.

En dag tog festen overhånd, og min undfangelse blev en realitet. Fabiola var bare sytten år og holdt graviditeten hemmelig, så længe hun kunne. Til sidst satte hun sig i skriftestolen, men nægtede at opgive faderens navn. Da søstre indså, at det nok ikke var Helligånden, der havde været på spil, begyndte en murren længere nede i klosterhierarkiet. Hvor meget dekadence kunne man lukke ind i Guds hus? Endnu en gang måtte priorinden en tur i sidekapellet og få Den Hellige Madonna i tale.

Søstre afventede et tegn fra oven og spejdede forgæves efter, om en kat kom ind og miavede med et kuld bløde killinger. Men intet skete. Imens voksede jeg i Fabiolas mave, og først to uger før fødslen i december var der bud.

I køkkenet sprang en fisk op af gryden, lige inden den nåede kogepunktet, og sejlede ned ad klostergangene med novicerne løbende efter sig. Fisken, som tilhørte arten sortpletet kuglefisk, endte i sidekapellet. På bare ti små indåndinger kan kuglefisken puste sig op som en sumobryder og blive tre gange sin egen størrelse, hvis den er i fare. Fisken kan være en delikatesse eller dit sidste måltid, alt efter hvordan du tilbereder den. Nu lå den sortplettede kuglefisk og spruttede af arrigskab, mens den stirrede på nonnerne. Synet fik priorinden til at beslutte sig. Man måtte tage de tegn, man fik, og Jesus var jo ualmindelig glad for fisk og fiskere.

Priorinden lod den frugtsommelige Fabiola blive i klostret, men forærede hende samtidig en porcelænsfigur af Den Hellige Madonna med Jesusbarnet i sin favn som en evig påmindelse om det store ansvar, Fabiola var ved at påtage sig.

Jomfru Maria var klostrets hjerter dame. Hun havde de fineste porcelæns hænder, som havde hun levet hele sit liv under en parasol. Madonnaen var mor for alle, især for dem, der ikke havde nogen. Nu stod Jomfru Maria på Fabiolas natbord med let bøjet nakke og smilede til det lille Jesusbarn, hun bar på armen. Den porcelænsfigur bragte min mor med sig hele livet, måske hendes vigtigste kompas, når der var danset af.

Priorinden overtalte señora Yvette til at beholde Fabiola i El Palacio del Zapato, når jeg var blevet født. Men *kun* fordi nonnerne lovede at passe mig i åbningstiden, og fordi der ikke var nogen i verden, der kunne sælge sko som min mor.

*

Jeg kom til verden med åben mund. Priorinden gav mig navnet Carmelita, som betyder *Lille digt*. Fabiola havde jo ikke ligefrem været ærlig omkring min tilblivelse. Jeg blev dog sjældent kaldt andet end Lita.

Det første, jeg husker fra klostret, er de sorte svaner med stofduge om hovederne. Santa Magdalena-søstrene bevægede sig graciøst mellem de kølige, hvidkalkede mure og svævede mindst ti centimeter over mosaikgulvene i deres knitrende stoffer. Svanean-sigtet blev holdt på plads af det stive stof, så der var ikke plads til at lægge hovedet koket på skrå eller hænge med næbbet. Hovedet sad i Guds faste ramme.

Mens Fabiola gik målrettet efter fødderne, satte jeg min lid til hænderne, selvom det nærmest var umuligt at finde nogen at holde i hånden. Altid var søstrenes hænder beskæftiget. De blev foldet i bøn, ringede med klosterklokken, passede køkkenhaven, klippede mine negle eller vandede de blå vinranker. Hænderne skæn-

kede vin, talte bedekranse og koreograferede alle døgnets gøremål. Hvert minut af dagen havde sin egen fredfyldte plads.

Klostret var overbelyst af æterisk kærlighed, men kærligheden var rettet mod Gud. Hænderne rakte opad, og der var ingen, jeg kunne holde fast i. Alle slap de grebet for tidligt. Søstrene var mestre i at lægge en kold klud på den syges pande og vifte fluer væk, men kærtegn var forbeholdt de døende. For de levende gjaldt andre regler. Pegefingre fløj op foran mit ansigt uden varsel, og hænder faldt som brænde, hvis jeg havde været uartig, og det skete tit.

Kun de unge novicer havde endnu ikke styr på følelsesregistret. Deres hænder kørte som flagrende undertekster i et ellers ordnet univers. Et hemmeligt og ufrivilligt sprog, fulgt af undertrykt latter. Hovedet ved ikke altid, hvad hænderne foretager sig, og det er smukt, når noget løber af med os, noget vi hverken kan gemme eller tøjle. Som at møde en oprørske livslinje i en åben håndflade.

De kommende år dansede min mor videre i natten, og efterhånden boede vi mest på tålt ophold i klostret. Selvom jeg var blevet otte år, overlod Fabiola det meste af min opdragelse til nonnerne. Selv fik min mor ikke mange timers søvn.

“Man kan sove, når man bliver gammel,” sagde hun uden at vide, at det sidste, man kan som gammel, er at sove.

Mens søstrene vendte blikket mod evigheden, var Fabiola ramt af ungdommens overmod og sendte sine kunder ud af butikken på forventningsfulde sko.

Jeg selv måtte blive hjemme hos nonnerne. Her gik jeg op og ned ad klostergangene med biblen på hovedet for at få den rette holdning. Rank ryg og let bøjet nakke. Når ikke jeg balancerede evangelierne på mit hoved, fik jeg undervisning af skotske søster Beatrice, der udelukkende talte engelsk til mig. Hun lærte mig et utal af fraser og fortalte mig om mystiske fænomener som sne og elsdyr. Jeg ville vide alting. *Hvorfor skabte Gud edderkoppen? Kan roser svømme, og hvor begynder verden?*

Ud over søster Beatrices undervisning var livet i klostret så ensformigt, at jeg ikke kunne undgå at lave ballade. Jeg havde den sødeste tand i hele Buenos Aires, og desserterne i køkkenet var umulige at stå for. En dag flød mit begær over. En solgul crema catalana stod og strålede i en glasskål på køkkenbordet. Buddingen var kreeret til fint gejstligt besøg senere den aften og fristede mere end det niende og tiende bud tilsammen. Før jeg havde set mig om, havde jeg ladet to fingre glide over buddingen. Tydelige slæbespor, der til min gru ikke kunne slettes.

“Hvem har rørt min crema catalana?” brummede søster Beatrice senere på dagen.

“Aner det ikke!” vrissede jeg.

“*Really?*” Hun betragtede mig med svaneansigtet let på skrå og stak så hele næbbet op i mit ansigt. Jeg trådte et skridt tilbage, for jeg vidste, at svaner, hvor smukke de end er, let kan brække ens arm med deres vinge, hvis de kommer i det humør.

“*Really!*” replicerede jeg, “nu hvor vi taler om det, så jeg en stor humlebi flyve rundt i køkkenet tidligere på dagen. Det forekom mig, at den lavede en nødlanding midt i buddingen.”

“*Really?*”

Af en eller anden grund blev der ingen korporlig afstraffelse for landingsbanen, men søster Beatrice skruede kraftigt op for undervisningen. Timerne i oratoriet blev et kalejdoskopisk kik ud i det store univers. Som otteårig lærte jeg om mælkeveje og sorte huller i universet. Men jeg fik også blik for de mindste detaljer, især når jeg studerede søster Beatrices spansk-engelske ordbog med lup.

I begyndelsen var ordet. Det ene ord tog det andet, og snart kolliderede de i en rasende myretue. Jeg stødte på sætninger med balloner i ærmerne og ord, der ellers aldrig kom uden for en dør. Undervejs gik det op for mig, at det engelske sprog altid stopper sin pibe, før det taler. Modsat det spanske, hvor kønnene spiller fandango.

Jeg blev en slags sprogspion, og til sidst endte mit spanske og

engelske med en krydsbestøvning. Alle mine ubrugelige gloser opbevarede jeg i et særligt pulterkammer bagerst i hjernen.

En gammelklog datter med en dansehungrende teenagemor skaber knaster, for samtidig var jeg også bare en lille pige, der ville have Fabiola for mig selv. Min mor blev dog hurtigt træt af mit piveri.

“Basta, Lita! Nu skal du ikke give musene noget at drikke!” lød det, hvis min underlæbe dirrede som tegn på, at jeg var ved at styrtgræde.

Fabiola var en langbenet kat, der kunne hvæse, miave og slikke sine poter i Buenos Aires' baggårde. Bagved prøvede jeg at følge trop. En logrende golden retriever, som luntede efter i håb om en godbid. En gul hvalp, der hver gang glemte, at før eller siden får man et smæk over snuden eller revet sit skind. En kat er nu engang en kat. Alligevel fulgte jeg med, i hvert fald til at begynde med.

*

Det var strengt forbudt at åbne min mors gamle skotøjsæske. Den, hendes ukendte far engang havde lagt hende i uden for klostret. Nu stod æsken parkeret under vores natbord med en blå sløjfe bundet omkring sig. Det var Fabiolas hellige haller, og hun ville vide, hvis jeg havde kigget i den, akkurat som havde jeg brudt ind i hendes allerinderste.

Det var også forbudt at prøve min mors sko, især når hun ikke var hjemme.

“Hvem har gået i mine tangosko?” spurgte hun en dag. “Er det dig, Lita?”

“Nej!” svarede jeg indigneret.

“Det kan jeg da se! Skosnuderne er jo smurt ind i crema catalana.”

“Nå!”

“Men det er ikke dig!”

“Nej!”

“Madre mia ... sikke noget sludder!”

“Nej, det var ÆG!!”

“ÆG?”

“Ja, det var ham, der ville. Jeg prøvede af al magt at stoppe ham. Men Æg gør, hvad der passer ham!”

Jeg ved ikke, hvor han kom fra, men pludselig var Æg flyttet ind. Nødlandende humlebier ville ikke have imponeret Fabiola, der måtte stærkere midler til.

Æg sprang ud af min pande og landede midt i spinatbedet. Æg var en ballademager og urostifter. En anarkist ... ja, sommetider endda antikrist. Men af en eller anden grund accepterede Fabiola forklaringen om min uregerlige ven. Måske indså hun, at også jeg kunne trænge til lidt revolutionært selskab i et kloster, hvor dagen gik med bønner, bøjet nakke og en bibel på hovedet.

Jeg foreslog nonnerne, at vi satte en ekstra tallerken frem ved spisetid, forklædt som et fromt ønske om at dække op til Kristus. Det fik søstrene til at smelte, selvom de hurtigt lurede, at der måtte være tale om en anden usynlig ven end Jesus.

Æg havde appetit på tilværelsen, og til tider var det svært at følge med. Æg løb over for rødt, stjal blommer fra markedet og glemte at bede aftenbøn. Min ven fik alle de halsbrækkende ideer og overlod skraldet til mig. Men selvom Æg var revolutionær, var han også skrøbeligt bygget.

“Pas på!” råbte jeg til de mest velnærede af søstrene. “Der sidder Æg. Det kan han slet ikke tåle!”

Jeg var ikke meget for Fabiolas tangodanseri ude i natten, for verden var mest forunderlig, når min mor var i nærheden, selvom hun kunne være strid.

“Mierda! Jeg er rasende! Det kan du godt sige til Æg!” råbte hun, mens hun skiftede kjole. “Han skal finde min højre tangosko ... og det er lige nu!”

“Det er en frygtelig ballade med ham,” sukkede jeg, “jeg ved ikke, hvad jeg kan gøre!”

“Stop, CAR-ME-LI-TA!”

Kun når Fabiola var hvidglødende af raseri, dukkede alle dele af mit navn op til overfladen.

“Hvis Æg ikke straks finder den sko, får I begge én på skallen og bliver smidt i kogende vand! Forstået?”

“Det vil jeg lade gå videre!”

Jeg kæmpede med mig selv. Skulle jeg tage en hurtig lussing for at nægte at fremtrylle tangoskoen fra Ægs gemmested? Eller overrække Fabiola den højre sko, vel vidende at hun ville drage til den nærmeste dansesalon og overlade mig til bønnenang?

Som regel vandt Fabiola det slag.

For min mor var den lille madonnafigur uerstattelig. Men porcelæn er skrøbeligt, og selvom jeg havde fået forbud mod at pille ved figuren, kunne Æg ikke nære sig.

Fabiola var lige gået på arbejde, da Æg tabte Den Hellige Jomfru på gulvet. Mit hjerte fløj op i halsen, og jeg vidste, at mine dage var talte. Da jeg samlede madonnaen op, tørrede jeg sveden af min pande med en fornemmelse af at have undgået en katastrofe. Lykkeligvis var madonnaen slet ikke gået itu, så jeg børstede hende af og satte hende tilbage på natbordet, som om intet var hændt.

Senere på aftenen kom Fabiola hjem. Der gik lidt tid, så rungede det gennem klostergangene:

“CARMELITA!”

Intet svar.

“CAR-ME-LI-TA!”

“Mmm?”

“Har du rørt madonnaen?”

“Selvfølgelig ikke!”

Nu så jeg det. Selvom Jomfru Maria var intakt, var jesusbarnet forsvundet fra hendes favn. Det var så alvorligt, at jeg ikke engang turde tørre miseren af på Æg. I stedet opfandt jeg lumske kastevinde i klostret som forklaring på faldet.

De følgende dage skældte jeg Æg huden fuld og ledte alle vegne

efter det barn, som hele verden vil bygge katedraler for. Men væk var Jesus. Fabiola var utrøstelig, og selvom priorinden tilbød at skaffe en ny figur, hjalp det ikke.

Et par uger efter sad jeg i atriumgården og betragtede en af klosters vilde katte jage sit bytte. Musejagten havde været i gang et stykke tid. Da katten kom nærmere, så jeg til min gru, at det var selveste porcelænsdrengen, dyret legede med. Lige nu var Frelseren sekunder fra at blive ædt, og kun fordi jeg sad med en tallerken sardiner, havde jeg noget at bytte med.

Jeg fik lokket vildkatten hen, og da den rejste sig hvæsende på bagpoterne og greb ud efter sardinen, lykkedes det mig at vriste Kristus fri af katteklørerne.

Jeg knugede hånden om porcelænsstumpen og stormede ned i oratoriet, hvor nonnerne sad i stille aftenbøn.

“Jeg har fundet Jesus!” råbte jeg. “Jeg har fundet Jesus!”

“Der kan I bare se!” Priorinden nikkede til sine søstre. “Der er altid håb!”